

tilsiges dem i Ændringsforslaget. Men jeg har nogle andre Indvendinger mod det. For det første hviler det paa Forudsætninger, som ganske sikkert ikke ere til Stede, og i den Form, det har, har det jo heller ikke været forhandlet med Koncessionssøgerne. Det forudsætter for det første, at Anlægget skal kunne gennemføres for 10 Mill. Kr. Derom sagde den ærede Ordfører for Ændringsforslagsstillerne, at de vare paa den sikre Side, idet der efter Regeringens Forslag for at give Koncession ikke forlangtes sikrede Arbejder til mere end 9 Mill. Kr. Ja, paa dette Grundlag gives Koncessionen, men saa meget er sikkert, at ingen gaar ud fra, at vi naa et Grundlag for hele Sagens Løsning ved et Havneanlæg til 9 Mill. Kr. Der er ikke Tvivl om, at man kommer op til de 20 Mill., og skulde Ændringsforslaget gennemføres, maatte Staten paatage sig ikke det begrænsede, men det fulde Havneanlæg, der maaske endda kunde ønskes yderligere udvidet. Nej, den Vej, Anlægget maatte begrænses paa, var ved at bestemme: Det er kun de rene Kajanlæg, som Staten udfører, vi stryge Dokken, vi stryge Losseapparaterne, vi stryge Kajskurene, noget, der vistnok alt sammen har været med inden for de 20 Mill. Kr. Hvor langt man derved kunde komme ned, er ikke godt at vide. Jeg tvivler imidlertid paa, at man kommer ned til de 10 Mill. Kr. Men altsaa, den ene Forudsætning, hvorpaa Ændringsforslaget er bygget, kan det ikke bygges paa.

Men den anden Forudsætning synes mig — i alt Fald indtil man har faaet forhandlet med Koncessionssøgerne derom — i endnu mindre Grad at være opfyldt. Det er den Forudsætning, at Koncessionssøgerne skulde være villige til, naar Staten havde bygget dette Anlæg til mindst 10, rimeligvis 12 Mill. eller mere, at forpagte det til 5 pCt., det vil med andre Ord sige forpligte sig til at forpagte det for mindst $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig. Staten kunde dog ikke nøjes med en almindelig Forpligtelse dertil; der maatte skaffes en Garanti for, at Forpagterne da ogsaa vare i Stand til at udrede Afgiften i det mindste i de 25 Aar, i hvilke man er gaaet ud fra, at Sagen mindst skulde ordnes paa denne Maade. Noget saadant foreligger aldeles ikke. Jeg tvivler ikke paa, at hvis disse Forudsætninger, som nu ikke ere opfyldte, vare til Stede, vilde Staten kunne rejse — rimeligvis, saaledes som man maatte ønske og efter min Mening maatte forlange det, i Indlandet — det nødvendige Laan paa de 10 Mill. Kr.; jeg tvivler dog paa, at det i hvert Fald til Pari kunde opnaas til 4 pCt.

Men lad os forudsætte, at ogsaa dette skete, saa vilde vi jo ikke med alt dette være sikrede mod, at Staten maaske før, i hvert Fald efter de 25 Aar, kunde blive nødsaget til at tage Sagen helt i sin Haand, og at vi saaledes kom ind paa en Statsdrift, som de ærede Ændringsforslagsstillere selvfølgelig ikke have noget imod, men som vi andre ikke kunne ønske.

Jeg har derfor til Forskel fra Ændringsforslagsstillerne ment, at hvis Staten vilde tage Del i den pekuniære Ledelse af Foretagendet, vilde den heldigste Vej være, at man vedblev at lade det være et af et privat Aktieselskab grundet Foretagende, hvor Staten saa tog en stor Del af Aktierne, ikke i de andre Foretagender, men i det, der bestandig er blevet kaldt for Moderselskabet, saaledes at Staten til enhver Tid kunde lade de forretningsdygtige lede Foretagendet, medens den, naar der var Tale om, at Moderselskabet vilde foretage Skridt, som Staten fandt urigtige, vilde være i Stand til at gribe virksomt ind. Det er den Vej til Sagens Løsning, som vilde have tiltalt mig selv mest, men den har været ganske udelukket, idet Finansministeren bestemt har udtalt sig imod den, og jeg har ment at maatte bøje mig ikke blot for hans bestemte Villie i saa Henseende, men ogsaa for det forstaaelige, der kan være i hans Motivering, som jeg vil samle i de to Punkter, jeg anser for Hovedpunkterne — jeg ser bort fra en hel Række andre Motiver, som have været fremførte —, for det første dette, at det finansielle Offer dertil var et, vi i Øjeblikket ikke burde paatage os, og dernæst dette, at det vilde være et Indgreb i hele den Ordning, der en Gang er fastslaaet mellem Moderlandet og Øerne, hvad det finansielle Forhold angaar. Af disse Grunde er denne Løsning falden bort, hvad jeg for saa vidt beklager, og vi staa da overfor, at Sagen maa løses paa det Grundlag, som det af Finansministeren og Flertallet fremsatte Forslag gaar ud paa.

Der har saa et andet Mindretal stillet nogle Ændringsforslag, som jeg baade kan se Berettigelsen og Ønskeligheden af, men som jeg dog ikke kan slutte mig til. Lad mig først tage det første af disse Forslag. Det er det, som gaar ud paa, at det offentlige, naar det overtager Anlægget, skal have Reservefonden. Jeg kan der slet ikke følge Ændringsforslagets Ordførers Betragtninger. Reservefonden har og vil altid i saadanne Foretagender have to Formaal, det ene, som den ærede Ordfører sagde, at reparere, at istandsætte, det er jo en ren Vedligeholdelsesudgift; men der vil ved Siden deraf